

[Fritze Teisen.]

maaske i Menneskealdre. Jeg tror, det vil være gavnligt at holde sig dette for Øje nu, da vi staar nær ved Rigsdagssamlingens Slutning og skal opføre Resultatet af denne Vinters Virksomhed. Jeg tror, vi gør klogt i at holde os for Øje, at Venstre nu har konstitueret sig som et under-socialdemokratisk Regeringsparti, hvorved alle de Love, der er givet af blivende Varighed, er rent socialdemokratisk prægede, medens de midlertidige Love har været præget af Venstre.

Vi har ikke, som det ofte er sagt, kunnet deltage i dette Forlig, fordi vi ikke ønskede paa Forhaand at binde os til alle de mange Love, men vi havde gerne, som vi saa ofte har sagt, været med til at lave en ny Forsorgslov, fordi den tiltrænges paa mange Punkter. Naar den højtærede Socialminister i Dag har bebrejdet mit Parti, at vi ikke tidligere har stillet Ændringsforslag til Socialreformen — det var udtrykkelig Socialreformen, den højtærede Minister nævnte, og ikke Folkeforsikringen, som der den Gang taltes om, derfor kan jeg ogsaa nævne den —, og bebrejdede os, at vi ikke i det andet høje Ting havde stillet vore Ændringsforslag og draget dem frem, vil jeg ikke undlade at minde om, at de, der var Førerne i det andet høje Ting, altsaa Udvalgets Formand og Udvalgets Sekretær, de, der skulde have taget Initiativet til Fremme af denne Sag, var den højtærede Ministers Meningsfæller.

Saaledes som Forholdene har udviklet sig, vil vi ikke kunne stemme for dette Lovforslag, men jeg maa tilraade mine Meningsfæller at stemme imod.

Veistrup: Skønt jeg i og for sig ikke ser nogen absolut Nødvendighed for at fortsætte den Diskussion, her føres, vil jeg dog fremsætte et Par Bemærkninger, inden Lovforslaget forlader Tinget.

Det var „eine grausame Salbe“, den ærede sidste Taler (Fritze Teisen) nu kom med. Da det ærede Medlem for et Øjeblik siden talte, jeg havde nær sagt bevæget, om Muligheden af et Samarbejde mellem alle 4 Partier, forekom det mig, at det var en ejendommelig Optakt til et saadant Samarbejde. Naar vi i Dag staar overfor Gennemførelsen af Lovforslaget om offentlig Forsorg, synes jeg, det er en Mærkedag i den socialpolitiske Historie, thi hvad er det, der sker i Dag? Der sker dette, at vi nu steder Fattigloven af 1891

til Hvile, den Fattiglov, der efter min Opfattelse burde have været stødet til Hvile for adskillige Aar siden. Naar vi nu gennemfører Lovforslaget om offentlig Forsorg, der i Aar og Dag har været til Behandling i Rigsdagen, sker der dette, at vi ikke længere her i Landet har en Lov, der hedder Fattigloven. Jeg hilser dette med Tilfredshed. Der er i den nye Lov fastslaaet det Princip, at de Mennesker, som kommer under offentlig Forsorg, ikke, for saa vidt de ikke selv er Skyld i det, skal ind under Fattigvæsenet med de deraf flydende Virkninger. Jeg betragter det Lovforslag, vi nu er i Færd med at vedtage, som et i saglig og administrativ Henseende virkeligt Fremskridt, en Lov, der i stor Udstrækning vil være i Stand til at imødegaa Trangen, hvor den findes, saa at det ikke skal være saadan, at Nøden banker paa Døren, før man er i Stand til at finde Hjælpen. Dette, hvad det rent saglige angaar.

Hvad det administrative angaar, synes det mig en overordentlig Fordel, at det sociale Udvalg, der faar en saa væsentlig Del af Ansvaret for Udgifterne, er en integrerende Del af selve Administrationen, Sogneraadet eller Byraadet, der sidder inde med hele Ansvaret. Jeg betragter det sociale Udvalg, der nu skal nedsættes rundt omkring i Kommunerne, som en meget forstandig og betydningsfuld Institution indenfor den kommunale Virksomhed. Jeg kan maaske føje til, at jeg i og for sig beklager, at man ikke for Hovedstadens Vedkommende har faaet det sociale Udvalg indført, men jeg har forstaaet, at Socialministeren har ment, at et socialt Udvalg for Københavns Vedkommende var en Overflødighed, og jeg er klar over, at med den Administration, der staar til Raadighed her i Byen, hvor der findes et særligt Borgmesterkontor for social Forsorg, var det ikke nødvendigt. Men jeg har frygtet for, at Afgørelserne skulde blive for kontormæssige; jeg mener, at den Virksomhed, Hjælpekasserne hidtil har udført, og som i meget høj Grad er bygget paa større eller mindre personligt Kendskab i Modsætning til den kontormæssige Afgørelse, i og for sig har været heldig, og at der er udført et godt Arbejde af Hjælpekasserne ikke alene i København, men ogsaa andre Steder rundt omkring. Jeg vilde derfor have troet, at et socialt Udvalg vilde have været paa sin Plads ogsaa her i København, men Socialministeren har altsaa ikke ment det, og